

Justitsministeriet

Civil- og Politiafdelingen

Kontor: Civilkontoret
Sagsnr.: 2006-156-0045
Dok.: HTR40366

Besvarelse af spørgsmål nr. 10 af 15. februar 2006 fra Folketingets Retsudvalg vedrørende forslag til lov om juridisk rådgivning (L 65).

Spørgsmål:

”Ministeren bedes kommentere henvendelsen af 14. februar 2006 fra Foreningen af Statsautoriserede Revisorer vedrørende L 65 (Juridisk rådgivning), jf. L 65 – bilag 8.”

Svar:

1. Foreningen af Statsautoriserede Revisorer (FSR) anfører i sin henvendelse til Folketingets Retsudvalg bl.a., at det fremgår af § 18 i FSR's vedtægter, at foreningens responsumudvalg på foreningens vegne afgiver responsa i sager vedrørende god revisorskik, herunder god revisions-skik, god regnskabsskik og god rådgivningsskik. Disse 3 områder betegnes samlet som god revisorskik. Udtalelser herom afgives af foreningens responsumudvalg overfor klagere, offentlige myndigheder, domstolene samt lovgivningsmagten. Den statsautoriserede revisor er således også, hvor hovedydelsen består i juridisk rådgivning, herunder skatterådgivning, undergivet kravene til iagttagelse af god skik.

FSR anfører endvidere, at den finansielle sektors ”god skik-regler” i medfør af bekendtgørelse nr. 1046 af 27. oktober 2004 som udgangspunkt kun kan påklages af private forbrugere. Erhvervsdrivende falder uden for pengeinstitutankenævnets kompetence, med mindre der er tale om en klage, der ikke væsentligt adskiller sig fra en klage vedrørende et privat kundeforhold.

Justitsministeriet kan i den forbindelse henvise til besvarelsen af 27. januar 2006 af spørgsmål nr. 7 fra Folketingets Retsudvalg vedrørende forslag til lov om juridisk rådgivning (L 65), hvoraf det bl.a. fremgår, at det følger af revisorlovens § 1, stk. 2, at loven finder anvendelse ved revisors revision af regnskaber mv. og supplerende beretninger samt ved revisors afgivelse af erklæringer og rapporter, der i øvrigt kræves i henhold til lovgivningen eller ikke udelukkende er bestemt til hvervgivers eget brug. Revisorloven omfatter således en revisors ”kerneydelse”, hvorimod revisorloven *ikke* regulerer almindelig rådgivningsvirksomhed i øvrigt, som ikke har sammenhæng med revision af regnskaber mv.

Juridisk rådgivning ydet af en statsautoriseret revisor til en klient, hvor rådgivningen ikke har sammenhæng med revision af regnskaber mv., vil således *ikke* være omfattet af revisorlovens regler om revisortilsyn mv.

Med hensyn til spørgsmålet om at undtage revisorerne fra lovforslaget om juridisk rådgivning skal Justitsministeriet dernæst bemærke, at der fra flere repræsentanter for den etablerede rådgivningsbranche, som især rådgiver erhvervsvirksomheder, herunder også andre end revisorer, er blevet peget på, at navnlig kravene i lovforslaget om en forudgående skriftlig rådgivningsaftale, oplysning om rådgiverens uddannelse, ansvarsforsikring mv. vil give anledning til nye administrative byrder for rådgivningsvirksomhederne, som ikke er tilstrækkeligt begrundet i de formål, som lovforslaget søger at varetage. Det er desuden blevet anført, at der på en række områder allerede i dag gælder regler om god rådgivningsskik, som sikrer en professionel modtager af rådgivning i tilstrækkeligt omfang.

Efter en fornyet vurdering af problemstillingen har Justitsministeriet fundet, at hensynet til at beskytte modtagerne af den juridiske rådgivning er tungestvejende, når det gælder rådgivning ydet til forbrugere, og at lovens anvendelsesområde derfor bør begrænses, så kun juridisk rådgivning ydet til forbrugere er omfattet.

Der henvises herved til det samtidig med denne besvarelse fremsendte ændringsforslag nr. 1 til lovforslaget og de tilhørende bemærkninger til ændringsforslaget. Ændringsforslaget vil efter Justitsministeriets opfattelse i tilstrækkeligt omfang imødekomme de betænkeligheder vedrørende lovforslaget, som bl.a. revisorbranchen har peget på.

2. FSR anmoder i henvendelsen til udvalget endvidere om bekræftelse på, at advokatbranchen ikke længere kan være undtaget fra lovforslaget om juridisk rådgivning, når det tvungne medlemskab af Advokatsamfundet, som bebudet af statsministeren, ophæves.

Justitsministeriet kan i den forbindelse henvise til besvarelsen af 28. februar 2006 af spørgsmål nr. 12 vedrørende lovforslaget, hvor det bl.a. anføres, at Justitsministeriet har anmodet Advokatudvalget om at beskrive mulige løsningsmodeller i forbindelse med de spørgsmål, der opstår ved en afskaffelse af det pligtmæssige medlemskab af Advokatsamfundet, herunder bl.a. vedrørende kontrollen og tilsynet med advokaterne. Som ligeledes anført finder Justitsministeriet det ikke muligt på nuværende tidspunkt at vurdere en eventuel fremtidig sammenhæng imellem lovforslaget og reguleringen af advokatbranchen.

3. FSR beder endvidere oplyst, om det ikke forekommer disproportionalt at stille krav om oplysning af såvel størrelsen af den samlede forsikringssum, størrelsen af forsikringssum pr. skade,

samt om der er rejst krav mod rådgiveren, som kan medføre, at den samlede forsikringssum helt eller delvist vil blive udnyttet i det pågældende forsikringsår.

FSR anfører i den forbindelse, at bestemmelsen er administrativt meget vanskelig håndterbar som følge af den måde, hvorpå globale forsikringer er struktureret for de store og større revisionsfirmaer. Endvidere anfører FSR, at et eventuelt krav mod rådgiveren som regel først vil blive forsikringsmæssigt afklaret efter 3-5 år, hvorfor der vil være stor usikkerhed om værdien af de i lovforslaget nævnte forsikringsoplysninger.

Som anført ovenfor foreslår Justitsministeriet, at lovforslagets anvendelsesområde begrænses til kun at omfatte forbrugerforhold. De af FSR omtalte oplysningskrav i lovforslaget vil herefter kun gælde i de tilfælde, hvor en revisor yder juridisk rådgivning til en forbruger. Hensynet til at sikre forbrugeren et oplyst grundlag for at vurdere, om man ønsker at indgå i et samarbejde med en bestemt rådgiver, er imidlertid meget tungtvejende, og Justitsministeriet finder derfor ikke, at oplysningspligten bør begrænses yderligere end hvad der følger af den foreslåede begrænsning af lovens anvendelsesområde.

4. FSR anmoder endvidere om bekræftelse på, at det vil være tilstrækkeligt, hvis en statsautoriseret revisor f.eks. oplyser, at han er forsikret for en forsikringssum på *mindst* 2 mio. kr. med hensyn til rådgivning, herunder juridisk rådgivning, og at der ikke er anmeldt erstatningskrav, som kan betyde, at den oplyste dækning ikke er til stede i fuldt omfang.

Justitsministeriet kan henvise til lovforslagets § 2, stk. 3, hvoraf det fremgår, at en rådgiver, som er ansvarsforsikret, skal oplyse om størrelsen af den *samlede* forsikringssum, størrelsen af forsikringssum pr. skade, og om der er rejst krav imod rådgiveren, som kan medføre, at den samlede forsikringssum helt eller delvist vil blive udnyttet i det pågældende forsikringsår.

Efter bestemmelsens ordlyd er det således ikke tilstrækkeligt at oplyse, at en rådgiver er forsikret for en forsikringssum på f.eks. mindst 2 mio. kr.

5. FSR beder endvidere oplyst, hvorledes en rådgiver skal håndtere en situation, hvor der telefonisk anmodes om en ydelse, og hvor den pågældende kunde ikke er i besiddelse af hverken e-mailsystem eller telefax. FSR forespørger, om rådgiveren da straks skal afbryde samtalen/rådgivningen eller sende en skriftlig aftale, der opfylder lovforslagets krav, og afvente en tilbagemelding herpå.

Som oplyst i Justitsministeriets besvarelse af 27. januar 2006 af spørgsmål nr. 8 fra Folketingets Retsudvalg vedrørende forslag til lov om juridisk rådgivning (L 65), vil kravet om, at der skal

indgås en skriftlig aftale mellem rådgiveren og kunden, før rådgivning ydes, også omfatte telefonisk rådgivning, der falder inden for lovforslagets anvendelsesområde.

Kan en sådan aftale ikke fremsendes pr. e-mail eller telefax, må fremsendelse ske med almindelig post.

Justitsministeriet skal dog samtidig bemærke, at det fremgår af besvarelsen af 8. december 2005 af spørgsmål nr. 1 fra Folketingets Retsudvalg vedrørende lovforslaget, at aftaler om juridisk rådgivning vil kunne udarbejdes til brug for et løbende kundeforhold, således at der ikke skal udarbejdes en ny skriftlig aftale hver gang, der ydes juridisk rådgivning til en kunde, f.eks. telefonrådgivning. Såfremt der sker ændringer i aftalen i et sådant omfang, at der reelt må anses for at være indgået en ny aftale mellem parterne, skal en sådan ny aftale dog udarbejdes i overensstemmelse med de i loven fastsatte krav.